

15. efter trinitatis

Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.

Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.

Matt. 6,24-34

Gud eller købekraft

MOGENS G JENSEN

Tanken

Hvad er bekymring egentlig for en størrelse? Man kan beskrive bekymring som en frygt for noget i fremtiden, jeg ikke kan gøre noget ved her og nu. Der er noget, jeg kan gøre noget ved nu og her. Jeg kan løse den opgave, der ligger og venter på mig. Jeg kan slå græsplænen, når den trænger. Den slags er ikke bekymringer. Det er noget, jeg kan gøre noget ved. Bekymring derimod kan jeg ikke komme til livs ved at gøre noget her og nu. Bekymringerne ligger der stadig.

Troen

‘I kan ikke tjene både Gud og mammon’, siger Jesus. Men er det ikke præcis det, vi prøver på? Derfor har vi så mange bekymringer. Vi bekymrer os for hus, hjem og rente og inflation. De høje udgifter til mad, el og varme, om vi også

denne vinter vil få varme nok. Vi bekymrer os om bilen, og om den nu holder. Vi bekymrer os om vore børn og børnebørn og oldebørn, for deres fremtid og om helbredet holder, eller om vi bliver fyret fra vores job. Vi bekymrer os om freden i Europa, og om krigen i Ukraine nogen sinde stopper. Vi bekymrer os om den tiltagende vold og narkokriminalitet. På Jesu tid skulle der ikke meget til at vælte læsset, for folk var generelt fattige dengang. Der skulle ikke megen misvækst eller sygdom til, førend hele økonomien væltede. Alligevel lyder Jesu befaling: 'Vær ikke bekymrede for jeres liv.' Det er et pålæg, vi har fået om ikke at bekymre os.

'Ja, det kan han da sagtens sige, Jesus', tænker du måske. Han skulle bare vide, hvordan det er at være mig.

Men det er lige nøjagtig det, han gør. Han, som siger: 'Vær ikke bekymrede', han var jo den, som kun ejede den kjortel, han havde på og kun havde de sandaler, han gik i. Det er ham, som må konstatere, at 'Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved.' (Matt.8,20). Han var hjemløs. Det er ham, der befaler os ikke at bekymre os. Han ved udmærket, hvad det vil sige at være menneske og bekymre sig.

Det mærkelige er, at selv om vi lever i et samfund med et godt sikkerhedsnet spændt ud under os i form af velfærdsstatens goder, diverse forsikringer, fri behandling på sygehuse, arbejdsløshedsforsikringer osv., så bekymrer vi os stadig. Ja, det er, som om bekymringerne kun bliver større, jo mere vi ejer, og jo mere vi er forsikrede. Det moderne menneske, der har alt, bekymrer sig nøjagtig lige så meget som den fattige på Jesu tid.

Det første og det største bud lyder: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte.' En af de største konkurrenter til det bud hedder forbrug. Materialismen er for mange en erstatning for troen. Den sniger sig også ind på de steder, hvor troen skulle finde sin plads. Tænk bare på søndagen, som ellers skulle være reserveret til hvile og koncentration om Guds ord. Men fordi vi dårligt kan finde tid i hverdagen til at købe og forbruge, bliver søndagens kirkegang erstatter med en tur i Bilka. Eller måske er det 'gør det selv projektet', der fylder den tid, man skulle have brugt på Gud og på sit åndelige liv.

Ingen kan tjene to herrer, siger Jesus. At elske Gud og at elske forbrug på samme tid, kan ikke lade sig gøre. Den ene vil altid sejre over den anden. Vi kan elske vore penge og glæde os over vores købekraft og dyrke vores forbrug. Eller vi kan elske Gud, prise ham for hans frelse og dyrke det kristne fællesskab. Men vi bliver nødt til at vælge. Ingen af os kan tjene to herrer på

samme tid. Det betyder ikke, at vi skal afskaffe penge og forsage Bilka og alle dens reklamer og tilbud. Det betyder derimod, at vi skal prioritere. Vi skal nægte at lade forbruget stjæle Guds plads, og i stedet give bønnen, Bibelen, forkyndelsen, nadveren og det kristne fællesskab førsteprioritet. Det betyder også, at vi forholder os kritisk til størrelsen af vores forbrug.

Derfor er Jesu medicin, at vi tager ved lære af himmelens fugle og blomsterne. Dem sørger Gud for. Skulle han da ikke meget mere sørge for os mennesker? Vores himmelske far ved, hvad vi trænger til. Derfor skal vi først og fremmest søge 'Guds rige og hans retfærdighed.' Guds rige og hans retfærdighed er Jesu løsning på vore bekymringer. Men vi gør nemt det modsatte. Vi søger alt det andet, og så må Gud komme i tilgift. Så længe vi gør det, vil bekymringerne blive ved med at forfølge os. Men tør vi stole på Gud, det vil sige søger vi hans rige først og fremmest, så vil alt det andet blive givet os oven i.

Udfordringen

Hvad vil det i praksis sige for dig at søge Guds rige først?